

Віктор Хвалько: “ПОЗИЦІНУЮ СЕБЕ ЯК ВІЛЬНИЙ ХУДОЖНИК- СКУЛЬПТОР...”

Уже не вперше доводиться бути в журналістських справах на перекальській землі і кожного разу не перестаю дивуватися, наскільки багата вона на творчих, талановитих людей. Адже не раз на сторінках газети оповідалось про жителів та вихідців цього села, наділених неабияким мистецьким хистом, зокрема, про художників, різьбярів по дереву та ін. І ось чергова зустріч ще з одним вихідцем Перекалля і творчою особистістю – 33-річним Віктором Хвальком, самобутній талант якого доволі багатогранний: він і художник, і скульптор, і дизайнер, і навіть ювелір.

Зустрітися з цим молодим митцем вдалося на одному із віддалених лісових хуторів Перекальської сільради, куди ми завітали у супроводі

роки – з дружиною і дітьми. І з кожним роком нам тут, на хуторі, подобається все більше, адже місця довкола просто чудові – гарна природа, ліс, гриби, ягоди. А головне – тихо і спокійно. Без перебільшення, відпочиваємо тут душею...

- То Ви за освітою будівельник?

- Будівельник з нахилом до викладання, можна сказати. Маю також і незакінчену вищу освіту (4 курс) по спеціальності “Ландшафтний дизайн” – наразі перебуваю у академвідпустці за сімейними обставинами. Чому саме ландшафтний дизайн? Мені завжди подобалась гарно оформлена природа та інтер’єр біля житлових помешкань, які ти сам створюєш, особливо міське паркобудування. Тому й обрав такий напрямок. Деякий

час моєю основною роботою було комплексне будівництво, але, по ходу, дізнаючись, що я вмію малювати, мені пропонували всякі художні роботи, за які я охоче брався. Заняття живописом завжди мені було до душі, тим біль-

скульптор. Проте, без роботи майже не сиджу і завжди перебуваю у творчому процесі: малюю картини, створюю скульптури, оформляю ландшафтний дизайн тощо. Буває, за день стільки всього зроблю, що часом і за місяць цього не подужаю. А віднедавна, буваючи на Поліссі, почав займатися і художньою обробкою бурштину.

- Якщо не секрет, розкажіть про це більш детально?

- Який же тут секрет? Я ж нічого не добуваю – не копаю і не мию бурштин, не купую і не вивожу його. Просто роблю людям якесь їхнє замовлення з їхнього ж принесеного матеріалу. Почалося це зовсім випадково. Якось я приїхав на Зарічненщину оформляти документи на будинок і в спілкуванні з місцевими жителями

краси бурштину та художнього хисту Віктора робить його вироби не лише вишуканими ювелірними прикрасами, а й справжніми витворами мистецтва. Безперечно, що такі роботи будуть користуватися значним попитом, враховуючи, що бурштин, крім всього, має і незвичайні лікувальні властивості.

- Не хотіли б, у зв’язку з цим, відкрити свою ювелірну майстерню? – запитую у свого співбесідника.

- Я тільки починаю практикуватися в цьому напрямку. Ось як удосконалюсь – тоді, можливо, щось і буду думати. А поки це в мене, можна сказати, низький старт. Загалом, не скажу, що бурштин є моїм улюбленим матеріалом для роботи, бо ще дуже люблю працювати з побутовим каменем та іншими матеріалами.

тамтешнього сільського голови Галини Прохорович, бо самим потрапити туди нам навряд чи вдалося б. З цього хутора та старенького, ще дідівського будинку, власне, й починається родове коріння Віктора Хвалька. А що тут мешкає художник – стало зрозуміло ще при вході до оселі – двері хатинки прикрашає розмальований герой відомого мультфільму – вовк з не менш відомою його фразою: “Ты заходи, если чё?”. Піч і грубка теж розписані українським орнаментом. І взагалі, все в помешканні – від старих фотографій на стінах і до ще давніших побутових предметів, характерних для села, аж дихає тут раритетною давністю – майже музей на хуторі.

Ця хатинка перейшла мені у спадщину від діда з бабою, – після короткого знайомства починає розповідати мій співрозмовник. – Це – моя мала батьківщина, хоч і народився я далеченько звідси – у Сімферополі, де на той час служив мій батько – він у мене був військовим. По службі його часто переводили з місця на місце, тож нам довелося добряче помотатися по військових гарнізонах тодішнього Радянського Союзу, включаючи такі його крайні точки як Крим і Магадан. Потім, досягши повноліття, вже сам фактично проживав по гуртожитках різних навчальних закладів. Відповідно, маю за плечима професійне-технічне училище, строкову службу в армії, навчання в будівельному технікумі, який я, до речі, закінчив з відзнакою по спеціальності “Майстер виробничого навчання”. Нині проживаю з сім’єю на Київщині, а сюди, на Зарічненщину, щороку приїжджаю на відпочинок. В останні

ше, що й робота така непогано оплачувалась – 8 квадратних метрів художнього розпису, за київськими розцінками, в середньому становить 4 тисячі умовних одиниць. Так що від будівництва я поступово відійшов і, натомість, зайнявся улюбленою справою, бо, по великому рахунку, малювати я ніколи не припиняв: ні коли навчався, ні навіть під час служби в армії – оформляв там, на прохання сослуживців, дембельські альбоми, робив їм татування тощо. Ось так помалу тяга до образотворчого мистецтва й стала невід’ємною частиною мого життя. Хоч спеціально живопису ніде не вчився – цей хист, напевне, передався мені від природи та ще трохи від батька, який мав певні задатки до малювання. Так само й робити скульптуру мене ніхто не вчив – просто якось почав це і в мене вийшло. Зараз я ніде офіційно не працюю, тож позиціную нині себе як вільний художник-

вони помітили мої художні вироби з гіпсу. “А з бурштину можеш таке зробити?” – було від них питання. Я спробував – получилось непогано, так відтоді й займаюсь цим. Виконую, як правило, приватні замовлення: люди приносять свій матеріал, кажуть, що з нього треба зробити, а я вже реалізую їхні ідеї. Художні вироби з бурштину роблю, в основному, на православну тематику – іконки, хрестики і т.д. Інші дрібниці, сувеніри чи навіть прикраси з цього матеріалу мене, зізнаюся, мало цікавлять. Бо, виготовивши, наприклад, іконку чи хрестик, розумію, що якщо в матеріальному плані я може щось і упустив, то в духовному – збагатився, адже з таким виробом повертаєш частинку душі, яку вкладаєш. І це вже неабияк радує.

Працювати з бурштином – скрупульозна ювелірна робота, яка вимагає не тільки творчого таланту, а й твердої руки та пильного ока, щоб не зіпсувати цей коштовний матеріал. Та попри те, що Віктор Хвалько використовує при художній обробці “сонячного каміння” такі складні роботи як мініатюрне різьблення, “діамантову” огранку тощо, в його вмілих руках шматочки необробленого бурштину перетворюються на оригінальні й ексклюзивні прикраси. І хоч, якщо їх дизайн, часом, і може повторитися, то кожен камінець поліського бурштину з його різноманітними кольорами та відтінками – унікальний і неповторний, другого такого немає. А не дуже твердий і податливий матеріал “сонячного каменю” (застигла смола) дозволяє майстру сповна проявити свої дизайнерські ідеї та творчі можливості. Як наслідок, поєднання природної

та іншими матеріалами.

– А якою своєю творчою роботою найбільше пишаєтесь?

– Головний мій творчий витвір, я вважаю, ще попереду. А на сьогодні є одна моя робота, якою теж можна пишатися. Це – скульптурна композиція, яка є інсталяцією перукарських ножиць, збільшених в двадцять раз, висотою 3 м 85 см, встановлена в центрі Києва на Печерську. Ця скульптура офіційно занесена в Книгу рекордів України як “Найбільші перукарські ножиці” в категорії “Мистецтво”. Замовив мені цей арт-об’єкт один заможний киянин-дизайнер, який подарував його своїй дівчині-перукареві на День закоханих, встановивши скульптурну композицію біля салону краси, де вона працює, на вулиці Цитадельна. Особисто я такі ідеї називаю “брєдово-корисними”, але, за відповідного фінансування, все ж зробив макет і виготовив дану інсталяцію. На даний час творчих замовлень у мене не дуже через те, що свої послуги я ніде не пропоную і не афішую, тому багато хто не знає про мої роботи. А ті замовлення, якщо й надходять, то, здебільшого, по “сарафанному” радіо – один щось у мене замовив, розповів другому і так далі. Тож, в майбутньому, планую вийти на більш офіційний, публічний статус, тобто – відкрити власну справу і стати підприємцем. Для цього мені потрібно робити лише перший крок – оформити необхідні документи, бо все інше – серединка і кінець, тобто ідеї, певний досвід і деякі готові роботи, в мене вже є. Не вистачає тільки початку і над цим, не зовсім творчим, а тому і складним для мене питанням, ще треба попрацювати...

Розмову вів Сергій ТИШКОВЕЦЬ